

A Pécsi Ítéltábla Pécsen, a 2018. évi május hó 15. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és a 2018. évi május hó 30. napján nyilvánosan kihirdette az alábbi

ítéletet:

A másodfokú bíróság az emberölés büntette és más bűncselekmények miatt **I.rendű vádlott ne és 6 társa** ellen indult büntetőügyben a Pécsi Törvényszék 18.B.372/2014/336. számú ítéletének I.rendű, **II.rendű, III.rendű, IV.rendű és V.rendű vádlottakra** vonatkozó részét az alábbiak szerint változtatja meg:

I.rendű és **II.rendű vádlottak** esetében rablás előkészületének vétsége vonatkozásában a társtettessegre történő utalást mellőzi.

IV.rendű vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát 1 (egy) évre, a próbaidő tartamát 2 (kettő) évre enyhíti.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A kiszabott szabadságvesztés tartamába I.rendű, **II.rendű és III.rendű vádlottak** vonatkozásában a 2017. október 5. napjától a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt továbbmenően beszámítja.

Kötelezi **IV.rendű vádlottat** 35.000 (harmincezer) forint másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Indokolás

A Pécsi Törvényszék a 2017. évi október hó 5. napján kelt 18.B.372/2014/336. számú ítéletében

I.rendű vádlottat a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (továbbiakban: Btk.) 160.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés c) pontja szerint minősülő emberölés büntette; 2 rb. a Btk. 164.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdés szerint minősülő testi sértés büntettének kísérlete; 2 rb. a Btk. 365.§ (1) bekezdés a) pontjába ütköző és a (3)

bekezdés a) pontja szerint minősülő rablás büntette; 2 rb. a Btk. 365.§ (1) bekezdés a) pontjába ütköző és a (3) bekezdés a) és d) pontjai szerint minősülő rablás büntette; társtettesként elkövetett, a Btk. 365.§ (1) bekezdés a) pontjába ütköző és a (3) bekezdés b) és d) pontjai szerint minősülő rablás büntette; társtettesként elkövetett, a Btk. 325.§ (1) bekezdés a) pontjába ütköző és aszerint minősülő lőfegyverrel visszaélés büntette; a Btk. 164.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő testi sértés büntettének kísérlete; 3 rb. - bűnsegédként elkövetett - a Btk. 370.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés ba), bb) és bc) pontjaiba ütköző, és a (4) bekezdés b) pontja szerint minősülő lopás büntette; bűnsegédként elkövetett, a Btk. 370.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés ba), bb) és bc) pontjaiba ütköző és a (3) bekezdés b) pont, ba) alpont szerint minősülő lopás büntette; folytatólagosan és társtettesként elkövetett, a Btk. 370.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés ba), bb) és bc) pontjaiba ütköző és a (3) bekezdés b) pont ba) alpont szerint minősülő lopás büntette; 3 rb. - bűnsegédként elkövetett - a Btk. 370.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés b) pont, ba), bb) és bc) alpontjai szerint minősülő lopás vétsége; társtettesként elkövetett, a Btk. 370.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés b) pont, ba), bb) és bc) alpontjai szerint minősülő lopás vétségének kísérlete; társtettesként elkövetett, a Btk. 365.§ (1) bekezdésébe ütköző és az (5) bekezdés szerint minősülő rablás előkészületének vétsége; a Btk. 365.§ (1) bekezdés a) pontjába ütköző és aszerint minősülő rablás büntette, valamint a Btk. 194.§ (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő személyi szabadság megsértésének büntette miatt mint erőszakos többszörös visszaesőt - halmazati büntetésül - életfogytig tartó szabadságvesztésre ítélte azzal, hogy abból I.rendű vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható. A kiszabott szabadságvesztésbe az I. r. vádlott által 2014. év március hó 7. napjától 2014. év október hó 28. napjáig és a 2017. év március hó 1. napjától 2017. év október hó 5. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt beszámította. A szabadságvesztést fegyházban rendelte végrehajtani. Az elsőfokú bíróság I.rendű vádlottal szemben 1.162.350 forint vagyonekobzást rendelt el, továbbá az ellene emelt, a Btk. 365.§ (1) bekezdés a) pontjába ütköző és a (3) bekezdés g) pontja szerint minősülő rablás büntettének és a Btk. 164.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő testi sértés büntettének vádja alól felmentette.

II.rendű vádlottat bűnsegédként elkövetett, a Btk. 365.§ (1) bekezdés a) pontjába ütköző és a (3) bekezdés a) és d) pontjai szerint minősülő rablás büntette; társtettesként elkövetett, a Btk. 325.§ (1) bekezdés a) pontjába ütköző és aszerint minősülő lőfegyverrel visszaélés büntette; folytatólagosan elkövetett, a Btk. 368.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés b) és c) pontjai szerint minősülő önbíráskodás büntettének kísérlete; társtettesként elkövetett, a Btk. 365.§ (1) bekezdésébe ütköző és az (5) bekezdés szerint minősülő rablás előkészületének vétsége miatt mint többszörös visszaesőt - halmazati büntetésül - 13 év szabadságvesztésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. A kiszabott szabadságvesztést fegyházban rendelte végrehajtani azzal, hogy **II.rendű vádlott** feltételes szabadságra nem bocsátható, egyben rendelkezett a II. r. vádlott esetében az általa 2014. év március hó 7. napjától 2017. év március hó 2. napjáig előzetes fogvatartásban, és 2017. év március hó 31. napjától 2017. év október hó 5. napjáig házi őrizetben töltött idő beszámításáról akként, hogy 5 nap házi őrizet egy napi szabadságvesztésnek felel meg, továbbá a beszámítás után fennmaradó házi őrizet tartamát egynapi szabadságvesztésként rendelte beszámítani.

III.rendű vádlottat mint társtettes, a Btk. 365.§ (1) bekezdés a) pontjába ütköző és a (3) bekezdés b) és d) pontjai szerint minősülő rablás büntette; bűnsegédként elkövetett, a Btk. 164.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdés szerint minősülő testi sértés büntettének kísérlete; 3 rb. társtettesként elkövetett, a Btk. 370.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés ba), bb) és bc) pontjaiba ütköző és a (4) bekezdés b) pontja szerint minősülő lopás büntette; társtettesként elkövetett, a Btk. 370.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés ba), bb) és bc) pontjaiba ütköző, a (3) bekezdés b) pont ba) alpont szerint minősülő lopás büntette; 4 rb. - melyből 1 rb. kísérlet -, társtettesként elkövetett, a Btk. 370.§ (1) bekezdésbe ütköző, a (2) bekezdés b) pont, ba), bb) és bc) alpontjai szerint minősülő lopás vétsége miatt halmazati büntetésül 8 év szabadságvesztésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte, valamint a III. r. vádlott vonatkozásában 790.500 forint vagyonekobzást rendelt el. A kiszabott szabadságvesztést fegyházban rendelte végrehajtani azzal, hogy a vádlott legkorábban a szabadságvesztés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Rendelkezett **III.rendű vádlott** esetében az általa 2014. év március hó 8. napjától 2017. év március hó 2. napjáig előzetes fogvatartásban, és 2017. év március hó 31. napjától 2017. év október 5. napjáig házi őrizetben töltött idő akként történő beszámításáról, hogy 5 nap házi őrizet egy napi szabadságvesztésnek felel meg. A beszámítás után fennmaradó házi őrizet tartamát egynapi szabadságvesztésként rendelte beszámítani. Az elsőfokú bíróság elrendelte **III.rendű vádlott** esetében a Pécsi Járásbíróság Fk.565/2012/25. számú ítéletével kiszabott 9 hónap fiatakorúak fogházának végrehajtását, továbbá az ellene emelt, bűnsegédként elkövetett, a Btk. 365.§ (1) bekezdés a) pontjába ütköző és a (3) bekezdés a), c) és d) pontjai szerint minősülő rablás büntettének, valamint a Btk. 365.§ (1) bekezdésébe ütköző és az (5) bekezdés szerint minősülő rablás előkészülete vétségének vádja alól felmentette.

A törvényszék ítéletében I.rendű és **III.rendű vádlottakat** - részben egyetemen, részben önállóan - kötelezte a kártérítés magánfelek, míg az illeték adóhatóság részére történő megfizetésére.

IV.rendű vádlottat bűnsegédként elkövetett, a Btk. 368.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés b) és c) pontjai szerint minősülő önbíráskodás büntettének kísérlete miatt 2 év szabadságvesztésre ítélte, melynek végrehajtását 3 évi próbaidőre felfüggesztette. A kiszabott szabadságvesztést - annak végrehajtása esetén - börtönben rendelte végrehajtani azzal, hogy abból legkorábban a kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

V.rendű vádlottat bűnsegédként elkövetett, a Btk. 368.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés b) és c) pontjai szerint minősülő önbíráskodás büntettének kísérlete miatt 1 év szabadságvesztésre és 2 év közügyektől eltiltásra ítélte. A kiszabott szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben állapította meg azzal, hogy abból **V.rendű vádlott** legkorábban a kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Az V. r. vádlott által 2016. év június hó 8. napjától 2017. év március hó 2. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámította.

Rendelkezett továbbá a bűnjelekről, valamint kötelezte a vádlottakat a bűnügyi költség részben egyetemen, részben külön-külön történő megfizetéséről.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen **I.rendű vádlott** és védője részfelmentés, valamint enyhítés, **II.rendű vádlott** felmentés, védője elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés, **III.rendű vádlott** és védője felmentés, **IV.rendű vádlott** felmentés, védője elsődlegesen felmentés, másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítése érdekében, míg **V.rendű vádlott** és védője elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés végett jelentettek be fellebbezést.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség átiratában és a nyilvános ülésen jelen lévő képviselője útján is **I.rendű** és **II.rendű vádlottak** vonatkozásában a rablás előkészületének vétségénél a társtettesre történő utalás mellőzését, egyebekben a tényállás és a bűnösségi körülmények részbeni kiegészítése és pontosítása mellett az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A vádlottak védői a nyilvános ülésen bejelentett jogorvoslati kérelmüket az alábbiak szerint tartották fenn:

I.rendű vádlott védője az I/1/a. és I/1/b., I/2., V/1.,2., és a VI/2. tényállási pontokban írt cselekményeket érintően a vádlott felmentését, egyebekben a kiszabott büntetés enyhítését kérte, másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére is indítványt tett.

II.rendű vádlott védője a tényállás helyesbítése mellett a kiszabott büntetés enyhítését, **III.rendű vádlott** védője a IV/5. tényállási pontban írt cselekmény vonatkozásában a vádlott felmentését, egyebekben a kiszabott büntetés enyhítését, **IV.rendű vádlott** védője elsődlegesen a vádlott felmentését, másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítését, míg **V.rendű vádlott** védője szintén elsődlegesen a vádlott felmentését, másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítését kérte.

A másodfokú bíróság a bejelentett fellebbezések folytán az elsőfokú ítéletet az azt megelőző eljárással együtt a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (továbbiakban: Be.) 348.§ (1) bekezdése alapján - a Be. 348.§ (2) és a Be. 349.§ (1) bekezdésében írt korlátok között - teljes terjedelmében felülbírálta. Nem volt tárgya a felülvizsgálatnak **I.rendű** és **III.rendű vádlottakat** érintő részfelmentő rendelkezések, továbbá az elsőfokú bíróság ítéletének **VI.rendű** és VII. r. vádlottakra vonatkozó része.

Ennek során az elsőfokú bíróság a megállapított tényállást az iratok tartalma és ténybeli következtetés alapján - figyelemmel a Be. 352.§ (1) bekezdés a) pontjára - az alábbiakkal egészítette ki, illetőleg helyesbítette:

I.rendű vádlottat a Pécsi Városi Bíróság a 2012. évi szeptember hó 18. napján kelt, helyesen B.1558/2011/14. számú ítéletével ítélte garázdaság büntette és más bűncselekmények miatt

mint erőszakos többszörös visszaesőt halmazati büntetésül 2 év fegyházra és 3 év közügyektől eltiltásra.

II.rendű vádlott korábbi elítélései közül a 2. sorszám alatti vonatkozásában rögzíti, hogy a Siklói Városi Bíróság Bk.33/2006/2. számú határozata 2006. április 27-én emelkedett jogerőre, míg a Pécsi Városi Bíróság B.459/2008/31. számú ítélete helyesen 2009. július 2. napján lett jogerős.

III.rendű vádlottat az elsőfokú bíróság ítéletében írtakon túlmenően a Pécsi Járásbíróság a 2015. évi január hó 22. napján kelt és ugyanezen a napon jogerőre emelkedett 12.B.419/2014/13. számú ítéletével lopás büntette és lopás vétsége miatt 1 év 4 hónap börtönre ítélte, a szabadságvesztés végrehajtását 2 év próbaidőre felfüggesztette. A bűncselekmények elkövetésének időpontja 2012. november 21. napja.

V.rendű vádlottat a jelen eljárás tárgyát képező cselekmény elkövetése után a Siklói Járásbíróság a 2017. évi szeptember hó 21. napján kelt és 2018. január 2-án jogerőre emelkedett 2.B.238/2016/20. számú ítéletével kábítószer-kereskedelem büntette miatt 1 év 8 hónap börtönre ítélte, melynek végrehajtását 3 év próbaidőre felfüggesztette. Emellett a vádlottal szemben 1.500 forint erejéig vagyonek Kobzást rendelt el (erkölcsi bizonyítványok a másodfokú bíróság iratai között).

Az I/2. tényállási pontból mellőzi a másodfokú bíróság azt a megállapítást, hogy I.rendű vádlott elhatározta, hogy **sértett1**-t még a szembesítés lefolytatása előtt megkeresi és megöli (ítélet 15. oldal 3. bekezdés).

Mellőzi továbbá - **II.rendű vádlott** védőjével egyetértve - az elsőfokú ítélet 12. oldalának utolsó előtti bekezdéséből, hogy „ezért megállapodtak **II.rendű vádlottal**, hogy különböző vagyon elleni bűncselekmények elkövetése útján fog olyan plusz jövedelmet szerezni”, a 15. oldal 3. bekezdéséből azt a tény megállapítást, hogy I.rendű vádlott által elkövetett emberölési cselekmény elkövetésekor „ekkor már I.rendű, **II.rendű** vádlott és tanú2 a , utcai ékszerüzlet elleni rablást tervezték”, a IV/4. tényállási pontból a 24. oldal alulról a 2. bekezdéséből „ott a II. r. vádlott helyismerettel rendelkezett, ezért az ott lévő Nemzeti Dohánybolt kirablásával nagy bevételre számítottak”, valamint a 25. oldal 2. bekezdéséből azt a megállapítást, hogy I.rendű vádlott a II. r. vádlottal történt előzetes megbeszélésnek megfelelően lőtt gázpisztollyal ifj. tanú 79 arcára.

Az ekként kiegészített, illetve helyesbített tényállás most már mentes a Be. 351.§ (2) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól: az tehát teljeskörűen felderített, hiánytalan, iratellenes megállapítást, vagy téves ténybeli következtetést nem tartalmaz, a vádlottak védekezésével szemben álló részében is a bizonyítékok indokolt és okszerű mérlegelésén alapul.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást túlnyomórészt a perrendi szabályok megtartásával folytatta le. Tévedett azonban, amikor az egyes tárgyalási napok között a hat hónapos időközt vizsgálta. A vád tárgyává tett cselekmények között életfogytig tartó szabadságvesztéssel büntethető bűncselekmény is van, amelynek büntethetősége a Btk. 26.§ (3) bekezdés b) pontja értelmében nem évül el. Az ilyen ügy a Be. 554/B.§ g) pontja alapján kiemelt jelentőségű.

A Be. 554/L.§ (2) bekezdése szerint a kiemelt jelentőségű ügyekben a tárgyalást három hónapon belül lehet ismételten folytatni. Tekintettel azonban arra, hogy az elsőfokú bíróság által megtartott tárgyalási határnapok között három hónap nem telt el, ezért eljárási szabálysértés nem történt.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást olyan részletességgel folytatta le, hogy az ügyben felmerülő valamennyi ténybeli és jogi kérdésben megnyugtatóan állást lehetett foglalni. Ténymegállapításai a feltárt bizonyítékok logika szabályaival is összhangban álló értékelésén alapulnak, magyarázatot adva a vádlotti védekezések elvetésének okaira is. Összességében ezért indokolási kötelezettségének is eleget tett.

A bejelentett jogorvoslati kérelmek túlnyomórésztben az elsőfokú bíróság által elutasított védekezések, védelmi álláspontok ismételt megfogalmazását, előterjesztését jelentették, melyek - miután a tényállás megalapozott és az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségét is teljesítette - eljárásjogi tilalmazottságuk folytán sem vezethettek eredményre.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság bizonyítékokat mérlegelő, elemző tevékenységének az érvelésével egyetértett. Ezért ítéletének indokolásában a bizonyítékok ismételt, részletes számbavétele, tartalmi hitelességük és értékelésük körében az elsőfokú bíróság helytálló érveinek megismétlése szükségtelen.

A bizonyítékok értékelését a másodfokú bíróság a jogorvoslattal érintett vádlottak vonatkozásában külön-külön, különösen a védők által a másodfokú eljárásban felhozott érvek figyelembe vételével tekinti át.

I.rendű vádlott I/1/a. és az I/1/b. tényállási pontjaiban írt cselekmények elkövetését csakúgy, mint az I/2. pontban írt cselekmény elkövetését az eljárás során mindvégig tagadta.

Helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor e cselekmények vonatkozásában I.rendű vádlott védekezését nem fogadta el.

Az I/1/a. tényállási pontban írt cselekménynek - amint azt az elsőfokú bíróság is helyesen rögzítette - szemtanúja nem volt. Az e cselekménnyel összefüggésben kihallgatott tanúk mindösszesen a lépcsőházban hallott zajokról tudtak beszámolni, azonban - lévén, hogy azt nem látták - konkrét információval arról nem rendelkeztek. A bizonyítékok körében azonban kiemelt jelentősége volt **sértett**1 sértett vallomásának, aki ugyan I.rendű vádlottat nem ismerte, azonban fényképről történő felismerés során a bántalmazójaként egyértelműen I.rendű vádlottat jelölte meg. A sértett e körben tett vallomásával összhangban állt a

helyszíni szemléről készült jegyzőkönyv, valamint I.rendű vádlott akkori munkahelyének, a **kft1.**-nek a kimutatása is, mely szerint I.rendű vádlott a vádbeli napon 21 óra 50 perctől már a munkahelyén tartózkodott.

A bizonyítás során olyan okot felderíteni, amely akár csak valószínűsíthette volna, hogy **sértett1** sértettnek, aki I.rendű vádlottat nem ismerte, érdekében áll I.rendű vádlottat ilyen súlyú bűncselekmény elkövetésével hamisan vádolni, nem lehetett. Ennél is lényegesebb érv volt azonban a sértett vallomásának elfogadása mellett az, hogy az általa elmondottakat objektív, természettudományos megalapozottságú bizonyítékok, illetve a helyszíni szemléről készült jegyzőkönyv adatai is alátámasztották.

Az I/1/b., **sértett2** sérelmére elkövetett cselekmény vonatkozásában I.rendű vádlott szintén tagadta a bűncselekmény elkövetését, védekezése - amint azt az elsőfokú bíróság is helyesen rögzítette - hasonló volt az előző pontban írt cselekménnyel összefüggésben előadottakkal.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor **sértett2** sértett vallomását fogadta el és az ezen vallomást alátámasztó egyéb bizonyítékok mérlegelésével állapította meg a tényállást. E cselekménnyel összefüggésben hangsúlyozni szükséges azt is, hogy a sértett fényképről és a tárgyaláson is határozottan felismerte I.rendű vádlottat úgy is mint a „takarítónő barátját”. A sértett vallomásán túlmenően a **kft1.** kimutatása is rendelkezésre állt, amely alapján megállapítható, hogy a vádlottnak - vallomásával ellentétben - volt lehetősége a bűncselekmény elkövetésére. A sértett vallomását figyelembe véve és elfogadva, helyesen állapította meg tehát az elsőfokú bíróság e körben is, hogy **sértett2** sértett sérelmére a bűncselekményt I.rendű vádlott követte el.

I.rendű vádlott védője fellebbezésének írásbeli indokolásában kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe **sértett2** sértett levelében foglaltakat, amelyben előadta, hogy nem I.rendű vádlott volt a cselekmények elkövetője.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint helytállóan járt el az elsőfokú bíróság, amikor e levélben foglaltakat nem fogadta el és a tényállás megállapításánál **sértett2**nek a nyomozás során és a bírósági eljárásban tett vallomását vette figyelembe. Életszerűtlen ugyanis, hogy **sértett2** sértett I.rendű vádlottat terhelő vallomásait az eljárás későbbi szakaszában - konkrét indokát nem adva - megváltoztatja akként, hogy korábbi terhelő vallomását visszavonja.

I.rendű vádlott tagadta az I/2. tényállási pontban írt, **sértett1** sértett sérelmére elkövetett emberölés büntetettét is. Védekezésében a cselekmény elkövetőiként tanú2-t és **III.rendű vádlottat** jelölte meg.

A **sértett1** sértett sérelmére elkövetett emberölés büntetével összefüggésben mindenekelőtt arra szükséges utalni, hogy már a nyomozó hatóság is az ügy kiemelkedő tárgyi súlyának megfelelő körütekintéssel, szakszerűséggel folytatta le e körben a nyomozást oly módon, hogy maradéktalanul felderítette, összegyűjtötte és biztosította a jogi jelentőséggel bíró tények feltárásához szükséges bizonyítási eszközöket.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor e cselekménnyel összefüggésben a bizonyítékok értékelésének általános elveit úgy fogalmazta meg, hogy **tanú2** és **tanú1** vallomását a rendelkezésre álló, különösen a természettudományos megalapozottságú bizonyítékokkal összevetette és a vádlott védekezését elvetve, büntetőjogi felelősségét e cselekmény vonatkozásában is megállapította.

Mindenekelőtt a sértett holttestének kül- és belvizsgálatán alapuló igazságügyi orvosszakértői véleményre szükséges utalni, mely ismertté tette a halál okát és az elszenvedett sérülések keletkezési mechanizmusát. E körben kétség sem merült fel a tekintetben, hogy a cselekmény elkövetésének eszköze - melyet a nyomozó hatóság I.rendű vádlott által használt tárolóból foglalt le -, I.rendű vádlott tulajdonát képezte.

Nem hagyható figyelmen kívül az elkövetés eszközéről, valamint a nyomozás során a cselekménnyel összefüggésben lefoglalt egy pár gumikesztyűről biztosított vérgyanús szennyeződések alapján készült szakértői vélemény tartalma sem. Ennek alapján pedig egyértelműen megállapítható volt, hogy a bozótívágó kés pengéjéről biztosított vérszennyeződésből **sértett1** sértett genetikai profilja, míg a gumikesztyűk belső részéből I.rendű vádlott DNS-e, a külső részéről az I. r. vádlott és a sértett kevert DNS-e volt kimutatható. Ennek ténye - különösen azt szem előtt tartva, hogy a macséta I.rendű vádlott tulajdonát képezte - alátámasztotta, hogy a sértettnek a bozótívágó késsel történő bántalmazása I.rendű vádlotthoz köthető.

A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróság azon megállapításával is, hogy I.rendű vádlottnak volt indítéka **sértett1** bántalmazására, illetőleg megölésére. Nem lehetett vitatni annak tényét, hogy I.rendű vádlottra a 2014. február 20. napján a néhai sértettel történő szembesítés súlyos következményekkel járhatott volna, így az ügy körülményei, különösen **tanú2**, **tanú1** és **VI. rendű vádlott** vallomásai, valamint a telefonbeszélgetések tartalma alapján a másodfokú bíróság álláspontja szerint megalapozott volt az elsőfokú bíróság azon következtetése, hogy I.rendű vádlottnak - és nem **tanú2**nak, illetve **III.rendű vádlottnak** - volt indítéka **sértett1** bántalmazására, illetve megölésére.

Szükséges kiemelni továbbá, hogy a térfigyelő kamerák felvételei egyértelműen bizonyították, hogy I.rendű vádlott a **tanú3** tulajdonát képező személygépkocsival 2014. február 19. napján 20 óra 38 perckor az téren és az alagút irányából autca felé közlekedett, azaz a bűncselekmény helyszínén tartózkodott.

A fenti bizonyítékokra, különösen azok számára és tartalmi hitelességére tekintettel fel sem merülhetett, hogy a sértett erőszakos halála nem I.rendű vádlott tevékenységére lenne visszavezethető, vagy abban szerepvállalása hiányzott volna.

I.rendű vádlott a fentiekben túlmenően a VI/2. pontban írt rablási cselekmény kapcsán szintén tagadta a terhére rótt bűncselekmény elkövetését, s ezzel összefüggésben a másodfokú eljárásban védőjével együtt e cselekmény alóli felmentését indítványozta.

E körben mindenekelőtt arra szükséges utalni, hogy a másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bírósággal, amikor a tényállást **tanú4**, **tanú5** és **tanú6** tanúk vallomását elfogadva állapította meg. Kétségtelen, hogy ezen vallomások tartalmi elemei az eljárás során némileg módosultak, azonban a cselekmény elkövetésében résztvevő személyeket és szerepüket illetően az elkövetési idő, a házba történő bejutás módja és a bántalmazás lefolyása tekintetében mindvégig következetesek voltak.

A fentieken túlmenően I.rendű vádlott a terhére rótt bűncselekmények elkövetését beismerte, mind a nyomozás során, mind a tárgyaláson részletes vallomást tett, mely vallomásában terhelt-társai cselekvőségére is nyilatkozott. Helyesen járt el tehát e cselekményekkel összefüggésben az elsőfokú bíróság, amikor I.rendű vádlott beismerő vallomását alapul véve állapította meg a tényállást, mely vallomását az egyéb rendelkezésre álló bizonyítékok is alátámasztották.

A védő fellebbezésének írásbeli indokolásában több ponton kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság - bár I.rendű vádlott beismerő vallomását elfogadva állapította meg a IV. tényállási pontban írt tényállást -, álláspontja szerint a beismerő vallomását nem kellően értékelte, amikor is néhai **tanú2** részvételét az egyes cselekmények elkövetésében nem állapította meg. E védői felvetéssel kapcsolatban mindösszesen arra kíván rámutatni a másodfokú bíróság, hogy **tanú2** büntetőjogi felelősségét - miután elhalálozott - a bíróságnak már nem kellett vizsgálnia.

Az elsőfokú bíróság által megállapítottak I.rendű vádlott beismerő vallomásán és az azt alátámasztó egyéb bizonyítékokon alapultak.

II.rendű vádlott vonatkozásában a bizonyítékok értékelése körében a másodfokú bíróság a védőnek a nyilvános ülésen előadott érveléseit szem előtt tartva az alábbiakra mutat rá:

II.rendű vádlott védője az elsőfokú tárgyaláson bejelentett fellebbezést az ítélet részbeni megalapozatlansága miatt és enyhítés érdekében tartotta fenn.

II.rendű vádlottra vonatkozó tényállás megállapításánál - amint arra a védő a perbeszédében helytállóan utalt - I.rendű vádlott vallomása meghatározó volt, amely vallomást az egyéb bizonyítékok is alátámasztották.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor az tanú 41 sértett sérelmére elkövetett cselekmény (III. tényállási pont) vonatkozásában a tényállást tanú 41 sértett nyomozás során tett vallomását elfogadva állapította meg. Kétségtelen tény, hogy tanú 41 a tárgyaláson a nyomozás során tett vallomását megváltoztatta, amelynek indokát azonban nem adta. Hangsúlyozni szükséges ugyanakkor, hogy a nyomozás során tett vallomását tanú 69 vallomása is alátámasztotta. Különös jelentőséggel bírt továbbá a híváslisták tartalma is, melyből megállapítható volt, hogy **II.rendű vádlott** 2013. december 8. napján többször próbálta telefonon felhívni tanú 41t, és köztük egy beszélgetés is lezajlott.

tanú 41 és tanú 69 tanú vallomásával összhangban állt tanú 68 nyomozás során tett vallomása is. tanú 68 határozottan nyilatkozott arról, hogy hallotta, hogy pénzért jöttek a

vádlottak és veréssel fenyegetőztek. E tényállási ponttal kapcsolatban rendelkezésre álló bizonyítékok körében megfigyelhető volt, hogy a tanúk a tárgyaláson a vallomásaikat a nyomozás során tett vallomásukhoz képest megváltoztatták, melynek indoka az volt, hogy tartottak **II.rendű vádlottól**. E vallomások értékelése során tehát a bíróság erre is figyelemmel volt.

A bizonyítékok értékelése során az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra a következtetésre, hogy **II.rendű, IV.rendű és V.rendű vádlottak** büntetőjogi felelősségét nem zárja ki annak ténye, hogy a 2013. december 10. napján történő rendőri igazoltatásuk során a gépjárműben a rendőrök nem találtak viperát, feszítővasat vagy vascsövet, hiszen az általuk ily módon elkövetett cselekmény napja december 8-a volt, amikor is igazoltatásukra nem került sor.

II.rendű vádlott védője által a nyilvános ülésen előadottakra figyelemmel a IV/4. tényállási pontban írtak kapcsán a másodfokú bíróság mindösszesen arra kíván rámutatni, hogy bár **II.rendű vádlott** tagadta a terhére rótt bűncselekmény elkövetését, azonban az elsőfokú bíróság helyesen járt el, amikor az e tényállási pontban írtakat I.rendű vádlott nyomozás során tett és a tárgyaláson is fenntartott részletes, büntetőjogi felelősségének elismerésére is kiterjedő és **II.rendű vádlottat** terhelő vallomását figyelembe véve állapította meg. **II.rendű vádlott** édesanyjának, **tanú5-nek** és ifj. **tanú6-nak** a vallomásával kívánta alátámasztani a védekezését, azonban azt az elsőfokú bíróság helyesen elvetette.

Az elsőfokú bíróság részletesen foglalkozott a bizonyítékok értékelése körében a cselekmény után történő rendőri intézkedéssel, és ezzel összefüggésben bizonyítási kísérlet is történt.

A tényállás tisztázása körében jelentőséggel bírt a 2. számú tanú vallomása is. Kétségtelen, hogy ezen tanú vallomásának tartalmi elemei az eljárás során némileg módosultak, azonban a lényeg tekintetében mindvégig következetes volt, azaz, hogy a gépkocsi a bekötőútnál húzódott le, saját autója mögött jött egy rendőrautó is, és a lehúzódo autóból egy személy kiszállt. E tanú vallomását összevetve az igazoltatást végző rendőrtanúk vallomásával megállapítható volt, hogy a 2. számú tanú által lehúzódni látott gépkocsi **II.rendű vádlott** járműve volt, és abból szállt ki egy személy.

Nem elfogadható **II.rendű vádlott** azon védekezése sem, hogy I.rendű vádlott azért tudott nyilatkozni cselekvőségére vonatkozóan, mert olvasta az ügyben tett vallomását. I.rendű vádlottat az elfogása napján már kihallgatta a nyomozó hatóság, ahol beismerő vallomást tett, mely terhelő volt **II.rendű vádlottra** is.

Az V/1. és az V/2. tényállási pontokban megállapított tényállás túlnyomórészt I.rendű vádlott beismerő vallomásán és a telefonlehallgatások alapján készült feljegyzések tartalmán alapult, melyet az egyéb bizonyítékok is alátámasztottak. Egyetértett ugyanakkor a másodfokú bíróság **II.rendű vádlott** védőjének azon felvetésével, hogy a fegyverbeszerzés céljára az eljárás során adat nem merült fel, következésképpen nem volt alap annak megállapítására, hogy milyen úton került a fegyver I.rendű vádlotthoz, azt ugyanis a Mercedes típusú személygépkocsiban nem találták meg.

Összefoglalva tehát **II.rendű vádlott** vonatkozásában helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor a bizonyítékok értékelésének módját akként határozta meg, hogy elsődleges jelentőséget I.rendű vádlott terhelő vallomásának tulajdonított. E vallomást ugyanis a rendelkezésre álló egyéb bizonyítékok is alátámasztották, míg **II.rendű vádlott** védekezését határozottan cáfolták.

*A bizonyítékok értékelése **III.rendű vádlott** vonatkozásában:*

III.rendű vádlott mind a nyomozás során, mind a tárgyaláson tagadta a terhére rótt bűncselekmények elkövetését. Fellebbezésének írásbeli és szóbeli indokolásában azonban már csak a IV/5. tényállási pontban írt cselekményt vitatta.

Helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor **III.rendű vádlott** védekezését e tényállási pontban írt cselekmény kapcsán sem fogadta el, és a tényállást **VI. rendű vádlott** vallomására és az azt alátámasztó egyéb bizonyítékokra alapította. **VI. rendű vádlott** terhelő vallomását akkor sem változtatta meg, amikor I.rendű vádlott bv-intézetből kijuttatott levelét megkapta, melyben kérte, hogy a vallomását változtassa meg. I.rendű vádlott ezen magatartása szintén arra utal, hogy **III.rendű vádlottal** együtt részt vett a bűncselekmény elkövetésében, azaz **VI. rendű vádlott** vallomása megfelelt a valóságnak, hiszen ha ez nem így történt volna, akkor nyilvánvalóan nem kéri, hogy azt változtassa meg.

III.rendű vádlott bűnösségét támasztja alá továbbá a nyílttá tett telefonbeszélgetések tartalma is, amelyből megállapítható volt, hogy I.rendű és **III.rendű vádlottak** arról beszéltek telefonon, hogy mikor hajtsák végre ezt a bűncselekményt. E telefonbeszélgetések ugyanakkor cáfolták I.rendű vádlott azon védekezését is, hogy **tanú2** volt az egyik elkövető, hiszen a telefonbeszélgetés I.rendű és **III.rendű vádlott** között zajlott.

Életszerűtlen volt I.rendű vádlott azon védekezése is, hogy a tőle lefoglalt bakancsot kölcsönadta **tanú2**nak a cselekmény elkövetéséhez, majd ő azt visszaadta, ezért került lefoglalásra I.rendű vádlottól. Hangsúlyozni szükséges e vádlotti védekezéssel kapcsolatosan azt, hogy az I. r. vádlott ezt a védekezését már az igazságügyi nyomszakértői- és vegyészszakértői vélemény ismeretében terjesztette elő, miután megállapításra került, hogy az I. r. vádlottól lefoglalt bakancsról biztosított talajmaradványnak van olyan részlete, amely a utca szám alatt a hátsó kerítéstől 30 méterre a földútról biztosított talajmintával reprezentált helyről származott.

Kétségtelen tény, hogy az ügyben készült DNS-mintavétel vizsgálatai nem jártak eredménnyel, hiszen I.rendű és **III.rendű vádlottak** jelenlétét nem mutatták ki a bűncselekmény helyszínén. Lényeges bizonyíték volt azonban, hogy a nyomozás során az I. r. vádlott útmutatása alapján feltalálásra került egy teleszkópos fémbot, az ún. vipera. A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróság azon gondolatmenetével, mely szerint ezt a bűncselekmény elkövetéséhez eszközül használták, azaz ezzel bántalmazták tanú 23 sértettet. Ezt az igazságügyi biológus szakértői véleményen túlmenően a sértett vallomása is alátámasztotta.

A sérülések vonatkozásában az igazságügyi orvosszakértői vélemény alapján megalapozottan lehetett állást foglalni a tekintetben, hogy a sértett a bántalmazás következtében súlyosabb, akár életveszélyes sérüléseket is elszenvedhetett volna, amelynek elmaradása az intenzív, igen nagyfokú védekezésének is betudható volt.

III.rendű vádlott a lopási cselekmények vonatkozásában sem ismerte el a büntetőjogi felelősségét. I.rendű vádlottnak azonban e cselekmények kapcsán tett, büntetőjogi felelősségének elismerésére kiterjedő és **III.rendű vádlottat** is terhelő beismerő vallomása alapján azonban a bűnössége megállapítható volt, különösen úgy, hogy azt egyéb bizonyítékok, így a helyszíni szemle adatai is alátámasztották.

Nem tévedett tehát az elsőfokú bíróság, amikor a lopási cselekmények kapcsán a bizonyítékok értékelésének általános elveit úgy fogalmazta meg, hogy elsődleges fontosságot I.rendű vádlott beismerő vallomásának tulajdonított, amely saját magára és **III.rendű vádlottra** nézve is terhelő volt.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás tehát e vonatkozásában néhány, nem jelentős kivételtől eltekintve megegyezett I.rendű vádlottnak az eljárás során tett vallomásával.

A bizonyítás során ugyanis olyan okot felderíteni, amely akár csak valószínűsíthette volna, hogy I.rendű vádlottnak érdekében áll **III.rendű vádlottat** ilyen súlyú bűncselekmények elkövetésével hamisan vádolni, nem lehetett. Lényeges érv volt I.rendű vádlott vallomásának elfogadása mellett az is, hogy az általa elmondottakat több bizonyíték is alátámasztotta.

Szükséges kiemelni továbbá az I. r. vádlott beismerő vallomásával összefüggésben azt is, hogy vallomását a bűncselekmények elkövetése után nyomban megtette, így az arra történő hivatkozás, hogy azt a vádlott-társai vallomásának függvényében alakította ki, nem volt helytálló.

A III. tényállási pontban írt cselekmény kapcsán a másodfokú bíróság a fentiekben már hangsúlyozta, hogy e körben is egyetértett az elsőfokú bíróság bizonyítékokat értékelő tevékenységével, így azzal, hogy **IV.rendű** és **V.rendű vádlottak** védekezését nem fogadta el. **IV.rendű** és **V.rendű vádlottak** vallomásainak sajátossága volt, hogy az megegyezett **II.rendű vádlott** vallomásával, aki szintén tagadta a terhére rótt bűncselekmény elkövetését. A másodfokú bíróság álláspontja szerint azonban tanú 41 sértett nyomozás során tett vallomását alapul véve a tényállás az egyéb bizonyítékok, így különösen tanú 69, tanú 68 és tanú 70 tanúk vallomása alapján megnyugtató módon tisztázható volt.

IV.rendű vádlott fellebbezésének írásbeli indokolásában írtakra figyelemmel hangsúlyozza a másodfokú bíróság, hogy amint arra már a fentiekben utalt, a híváslisták adatai alapján az autóeladási szándék megnyugtató módon kizárható volt. Az a kétségtelen tény pedig, hogy a december 10-i igazoltatáskor a gépjárműben nem találtak viperát, feszítővasat vagy vascsövet a rendőrök, **II.rendű**, **IV.rendű** és **V.rendű vádlottak** büntetőjogi felelősségét

azért sem zárják ki, hiszen a bűncselekmény elkövetésének napja december 8-a volt, míg az igazoltatás december 10-én történt.

Ezeket a körülményeket tehát együttesen értékelve nem lehetett kétséges, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megfelel a történeti valóságnak, így az - figyelemmel a Be. 352.§ (2) bekezdésére - irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

Az irányadó tényállásból az elsőfokú bíróság helytállóan következtetett I.rendű, **II.rendű, III.rendű, IV.rendű és V.rendű vádlottak** büntetőjogi felelősségére.

A cselekmények minősítése is túlnyomórészt megfelel a büntető anyagi jogszabályban foglaltaknak.

Tévedett azonban az elsőfokú bíróság, amikor I.rendű és **II.rendű vádlottakat** társtettesként elkövetett rablás előkészületének vétségében mondta ki bűnösnek.

Amint arra a fellebbviteli főügyészség az átiratában és a nyilvános ülésen jelen lévő képviselője útján is helytállóan utalt, az előkészületnél a bűncselekmény elkövetése még nem kezdődik el, így az elkövetői minőség megállapítása nem lehetséges, azaz társtetteségben történő elkövetés szóba sem kerülhet. Ezért a társtetteségre történő utalást e bűncselekménynél a másodfokú bíróság mellőzte.

Helyesbítette továbbá az ítélet 85. oldalának 4. sorában történő elírást, így I.rendű vádlott helyesen a IV/5. tényállási pontban írt cselekményével valósította meg a Btk. 164.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (8) bekezdés szerint minősülő testi sértés büntettének a kísérletét.

Egyetértett a másodfokú bíróság az emberölés büntettének aljas indokból történő minősítésével is, hiszen a lefolytatott bizonyítási eljárás során kétséget kizáró módon megállapítható volt, hogy I.rendű vádlott a 2014. évi február hó 20. napján 9.00 órára kitűzött **sértett1** sértettel történő szembesítés elkerülése érdekében bántalmazta olyan módon **sértett1** sértettet, hogy belehalt sérüléseibe. Az irányadó ítélkezési gyakorlat szerint ilyen esetben az emberölés aljas indokból elkövetettként minősül.

A büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket az elsőfokú bíróság túlnyomórészt helyesen tárta fel. I.rendű vádlott terhére azonban további enyhítő körülmény, hogy három kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik, **III.rendű vádlott** terhére helyesen azt kell értékelni, hogy visszaesőnek nem minősülő bűnismétlő, míg **V.rendű vádlott** javára kell azt is értékelni, hogy egy kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik.

I.rendű vádlott az erőszakos többszörös visszaeséshez szükséges mértéken túlmenően is volt büntetve, felnőtt életének legnagyobb részét büntetés-végrehajtási intézetben töltötte.

A bűnösségi körülmények értékelésétől függetlenül helyesen ismerte fel az elsőfokú bíróság, hogy az I. r. vádlottal szemben alkalmazható joghátránynál a Btk. 90.§ (2) bekezdése és a Btk. 44.§ (2) bekezdés a) pontja értelmében mérlegelési lehetőség nem volt, vele szemben kötelezően életfogytig tartó szabadságvesztést kell kiszabni, a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének a kizárása mellett.

A fellebbviteli főügyészség indítványával egyezően észlelte a másodfokú bíróság, hogy tévedett az elsőfokú bíróság, amikor I.rendű vádlottat a közügyek gyakorlásától nem tiltotta el. A mellékbüntetés mellőzésére a Btk. 61.§ (1) bekezdése nem ad lehetőséget, ügyészi fellebbezés hiányában azonban a Be. 354.§ (4) bekezdés f) pontjára figyelemmel a másodfokú eljárásban ennek pótlására nem volt lehetőség.

II.rendű vádlott védőjének az időmúlás, mint enyhítő körülmény kapcsán a perbeszédében előadottakkal összefüggésben a másodfokú bíróság az alábbiakra kíván rámutatni.

A Kúria Büntető Kollégiuma a büntetéskiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56/2007. BK véleményében rögzítette a bíróságok által figyelembe vehető enyhítő és súlyosító körülményeket. A BK vélemény szerint „enyhítő körülmény, ha a bűncselekmény elkövetésétől hosszabb idő telt el; minél súlyosabb a bűncselekmény, annál hosszabb az az idő, amely enyhítőként értékelhető. Nagyobb a nyomatéka, ha megközelíti az elévülési időt; csökken a nyomatéka vagy el is enyészhet, ha az időmúlást maga az elkövető idézte elő. Enyhítő körülmény, ha az elkövető hosszabb ideig állt a büntetőeljárás súlya alatt; nagyobb a nyomatéka, ha előzetes fogvatartásban volt, és ilyenkor az előzőnél rövidebb tartam is enyhítőként értékelhető" (56/2007. Bkv III/10.).

Az időmúlás mint enyhítő körülmény nem azonosítható maradéktalanul az eljárás elhúzódása miatt eltelt idővel. Az időmúlásnak a BK véleményben szereplő meghatározása a bűncselekmény elkövetésétől eltelt hosszabb időt értékeli, míg az eljárás elhúzódásának vizsgálata az alapos gyanú közlésének időpontjától kezdődik.

A bírósági eljárás tartama, amely a vádirat 2014. december 2. napján történő benyújtásától az eljárás jogerős befejezéséig számítandó, mintegy 3 év 6 hónapot ölelt fel.

A bűncselekményeknek az elkövetés módjában megnyilvánuló kiemelkedő tárgyi súlyával állt tehát szemben a kétségtelenül számottevő időmúlás, mint enyhítő körülmény. Ez utóbbi nyomatékánál azonban nem lehetett figyelmen kívül hagyni a büntetőeljárás jellegét, így azt, hogy a bizonyítékok összegyűjtése és a cselekmények felderítése nyilvánvalóan hosszabb időt vett igénybe.

A fentiek alapján tehát a másodfokú bíróság - figyelemmel **II.rendű vádlott** személyiségére, arra, hogy a többszörös visszaeséshez szükséges mértéken túlmenően is többször volt már büntetve - a kiszabott büntetés enyhítésére nem látott lehetőséget.

III.rendű vádlottal szemben szintén nem látott lehetőséget a másodfokú bíróság a kiszabott büntetés enyhítésére. Álláspontja szerint a 8 év szabadságvesztés olyan tartamú, amely a Btk. 79.§-ában megfogalmazott büntetési célok eléréséhez mindenképpen szükséges a vádlott vonatkozásában.

Tévedett azonban az elsőfokú bíróság, amikor a büntetlen előéletű, kifogástalan életvezetésű **IV.rendű vádlottal** szemben 2 év, míg a korábban büntetve volt **V.rendű vádlottal** szemben 1 év szabadságvesztést szabott ki úgy, hogy mindkét vádlott bűnösségét a bűnsegédként elkövetett önbíráskodás büntettének kísérletében állapította meg. Ez a büntetés-kiszabás nem felel meg a belső arányosság követelményének.

Ezért a másodfokú bíróság **IV.rendű vádlottal** szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát a Btk. 82.§ (2) bekezdésének c) pontjában írt ún. enyhítő szakasz alkalmazásával 1 évre, míg a próbaidő tartamát 2 évre enyhítette.

IV.rendű vádlott kivételével a büntetés kiszabása körében az elsőfokú bíróság figyelemmel volt arra is, hogy a vádlottak büntetőjogi felelősségének mértéke különbözött egymástól, így az egyéniesítésre is lehetőség volt.

Ekként az elsőfokú bíróság ítélete ellen bejelentett jogorvoslati kérelmek az enyhítést célzó részükben csak **IV.rendű vádlott** vonatkozásában voltak megalapozottak.

Nem értett egyet a másodfokú bíróság a fellebbviteli főügyészség átiratában írtakkal abban a körben, hogy egyes bűnjeleket lefoglalásuk megszüntetése és megsemmisítése helyett tárgyleletben kell kezelni.

Az ítélet tábla álláspontja szerint helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor az érintett tárgyak lefoglalását megszüntette és azok megsemmisítését rendelte el a Be. 155.§ (8) bekezdése alapján. Ez felel meg ugyanis az irányadó ítélkezési gyakorlatnak is.

A fentiek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét I.rendű és **II.rendű vádlottak** vonatkozásában a rablás előkészületének vétségével összefüggésben a társtettesi alakzat mellőzésével, míg **IV.rendű vádlott** büntetésének enyhítésével a Be. 372.§ (1) bekezdésében írtak szerint megváltoztatta.

Az egyéb rendelkezések törvényesek voltak, ezért azokat a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A kiszabott szabadságvesztés tartamába a Btk. 92.§ (1) és (2) bekezdései értelmében az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől előzetes fogvatartásban töltött időt I.rendű, **II.rendű** és **III.rendű vádlottak** vonatkozásában be kell számítani.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezés a Be. 381.§ (1) bekezdésén alapul.

Pécs, 2018. május 30.

Dr. Makai Lajos s.k. a tanács elnöke, Dr. Bencze Beáta s.k. előadó bíró,
Dr. Hudvágner András s.k. bíró

A Pécsi Törvényszék 18.B.372/2014/336. számú ítéletének **I.rendű, II.rendű, III.rendű, IV.rendű és V.rendű vádlottakra** vonatkozó része a Pécsi Ítéltábla Bf.I.6/2018/14. számú ítélete folytán - az abban írt változtatásokkal - a 2018. évi május hó 30. napján jogerőre emelkedett és fel nem függesztett részében végrehajthatóvá vált.

. Makai Lajos s.k.
a tanács elnöke

tisztviselő